

Typ studijního programu: Bakalářský
 Studijní obor: Nonverbální divadlo
 Student: Lukas Daniel Blaha
 Název práce: Žonglování jako dramatický jazyk
 Vedoucí písemné práce: Bc. Adam Jarchovský
 Oponent písemné práce: Mgr. Štefan Capko

TEXT POSUDKU

| | |
|--|---------------------|
| Volba tématu, zájem o zvolenou problematiku Student zvolil zajímavé téma | Hodnocení: B |
| Přístup studenta k práci na textu Méně systematické, kvůli členění do kapitol. | Hodnocení: C |
| Schopnost orientace v odborné literatuře a zdrojích Student pracoval se zdroji málo, protože opomenul, některé důležité základní informace. | Hodnocení: D |
| Obsahový přínos textu Text přináší některé zajímavé informace, méně však postřehy. | Hodnocení: C |
| Stylistické a jazykové dovednosti studenta Sylistika je průměrná. | Hodnocení: C |
| Naplnění záměru práce Záměr práce popsat způsoby jakými technika žonglování přispívá ke komunikaci v divadle je naplněn zčásti. | Hodnocení: C |

OTÁZKY K OBHAJOBĚ

1. V čem spatřujete smysl žonglování jako komunikačního dramatického jazyka?
2. Co jsou jeho hlavní znaky? Jaký obsah nesou v sobě jednotlivé techniky?

CELKOVÉ HODNOCENÍ

Máme před sebou útlou teoretickou práci, která je však svým rozsahem dostačující. Po obsahové stránce je vidět, že téma žonglování, jeho formy a proměny, jsou centrem zájmu autora této teoretické práce. A právě v pasážích o současných trendech žonglování a jeho používání jako výrazového interpretačního prostředku je těžiště této práce. Tyto pasáže jsou rozmístěny zčásti v úvodu, závěru, v kapitole definice žonglování a kapitole historie žonglování. Názory autora jsou zajímavé, podané s patřičnou náruživostí. Jen je škoda, že jsou tyto pasáže tak krátké. Úvod práce student věnuje definici pojmu žonglování, rozdělení jednotlivých typů podle dvou kritérií a to za prvé, dle objektů se kterými se manipuluje, anebo za druhé to, jakým způsobem s nimi žonglér manipuluje. Rozdělení je docela zdařilé až na okruh tzv. „juggling props“, které mylně student označuje jen jako „předměty a manipulační náčiní určené k žonglování“. Je to významná skupina, řekl bych základní skupina objektů, se kterými lidé různými způsoby žonglovali, manipulovali anebo je balancovali a to „předměty denní potřeby“. V této souvislosti musím vzpomenout, že autor ve své práci zcela opomíjí velmi významnou tradici žonglování v Číně. Mnoho cirkusových technik, zejména žonglovacích, pochází právě z Číny. Šíře používaných objektů je velmi široká od talířků, misek na rýži, velkých a těžkých váz, přes různé špulky a tyče, dnes nazývané „diabola“ a „devil sticky“ až po hedvábné šátky, slunečníky a vějíře. Ostatně čínské kořeny cirkusu a tradici žonglování opomenul autor i v další kapitole o historii žonglování. Ostatně historii a vývojem žonglování se zabývala na naší katedře již studentka Darina Čížková ve své diplomové práci z roku 2001 a to poměrně zdařile. Co se týká dalšího členění textu do

kapitol, tak je sice logické, ale nepřesné. Z definice pojmu žonglování, třídění jeho forem a historie žonglování přejdeme skokem bez jakéhokoli propojení hned na Davida Ericssona, švédského žongléra a rozhovor s ním. Chybí jakékoli propojení s předchozí kapitolkou o nástupu nového cirkusu. Po chvíli čtení pochopíme, že následují tři kapitoly rozhovorů s žonglery, kteří mají nějaký vztah k českému publiku. Byli tady několikrát hrát na festivalech anebo popřípadě pocházejí z Čech. Je to série tří rozhovorů o zkušenostech s žonglováním a jeho propojováním s divadelním hereckým výrazem a také o motivech jak dál tuto disciplínu rozvíjet technicky i umělecky. Stručné popisy jednotlivých představení dotazovaných žonglérů se jeví v kontextu celé práce skoro jako nadbytečné. Nejdůležitější je rozhovor se Stefanem Singem, který klade důraz na propojování žonglování se současným moderním tancem. Chápe techniku žonglování s předměty jako součást komplexního výrazu těla a nazývá jeho styl jako „organic juggling“. V této kapitole nacházíme podnětné a zajímavé myšlenky, které budou jistě inspirovat další studenty, kteří si tuto teoretickou práci v budoucnu přečtou. Tím přímo navazuje na téma této teoretické práce, že žonglování je dramatickým divadelním jazykem. Po těchto rozhovorech by bylo dobré, kdyby autor zařadil svoji úvahu, analýzu a nějaké závěry o tématu práce, tedy že žonglování je svým způsobem „dramatický jazyk“ vyjadřování a komunikace v divadle. Ale následuje jen stručný závěr. Celá práce se soustřeďuje na sdělení, že současné trendy v žonglování směřují k vytvoření svébytného originálního komunikačního jazyka. V tomto kontextu je výčet představitelů této formy dost omezený. Kromě rozhovorů autor nabízí několik informací o významných evropských žonglérech jako jsou Jerom Thomas, Michael Moschen, Sean Gandini a Wes Peden, ale opět je to jen krátký text, ale k rozvoji této původně cirkusové formy směrem k divadelnosti přispěli světově uznávaní interpeti jako Victor Kee (technicky dokonalý žonglér a skvělý tanečník a akrobat), Jive Faury (známý precizní manipulací, kterou vytvářel zdání neexistence fyzikálních zákonů) Jay Gillian (tempožonglér, který vymýšlel nové triky na základě site swapu, jakýsi notový záznam pro žonglery). No a pro nás je velmi důležitá i finská skupina Peapot. Její nejvýznamnější členové byli Wille Walo a Maksim Komaro. Přinesli do žonglování novou estetiku. Nejde jim o házení co největšího počtu předmětů jako v klasické tempožongláži, ale o hledání nových způsobů manipulace a velký důraz dávají i na prostředí a divadelní kontext. Maxim Komaro ostatně spolupracuje s českým souborem Cirk La Putyka . Rozsah problematiky je samozřejmě mnohem širší než je prostor v bakalářské teoretické práci, ale některé mezery by bylo dobré doplnit. Po formální stránce je tato práce rozsahem odpovídající, ale má poměrně dost chybiček a nepřesností. Například hned po poděkování korektorce, je v úvodu překlep ve slově „bilancuje na hraně“ místo balancuje na hraně. Překlepů je v textu ještě několik. V číslování kapitol je chyba v kapitole o Davidu Erikssonovi. Po podkapitole 2.2. následuje opět 2.1.místo 2.3. Citace jsou označovány nepřesně. Např. na straně 4 autor píše, že si půjčuje citát z „Bernarda“, ale nepíše kdo to je a z čeho cituje, jestli z knihy, článku rozhovoru nebo něčeho jiného. Celkově hodnotím tuto práci jako přínosnou. Student se na stejné téma soustředil i ve své praktické bakalářské práci s názvem DÓ. Je vidět, že ho tematika žonglování jako vyjadřovacího a komunikačního jazyka v divadle zajímá. Přeju mu hodně úspěchů v divadle i v dalším případném studiu.

Práci k obhajobě: **doporučuji**

Navrhuji hodnocení: **C**

- A - výborný výkon převyšující daná kritéria
- B - nadprůměrný standard s minimem chyb
- C - průměrný výkon s přijatelným počtem chyb
- D - přijatelný výkon s větším počtem chyb
- E - výkon vykazuje minimální naplnění kritérií
- F - nepřijatelný výkon

Datum: 25.05.2018

Mgr. Štefan Capko
Podpis